

ΑΠΟ ΤΙΣ ΟΜΙΧΕΣ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΣΤΑ ΦΩΤΑ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΣΑΡΛΩ

(Άρθρο ενός παλαιού συντρόφου και φίλου του)

Ο Σαρλώ όπας εινε σήμερα

Τά χέρια που έστειλαν τους τελευταίους χαρτσιούς, τα μαμήμια που κοινοτύουσαν στον άερα, τά μάτια που δάκρυζαν στην προκειμεία, έσθδαν αγιά - αγιά πίσω μας. Καί καθώς ή όρχηστρα του βατοριού άρχισε να παυνίξη ένα συναρασιατικό σκολό, έγκρησα πρός τών μελαγχολικό σύντροφοί μου, ένα νέο, σοβαρά ντημένο, πού όνειροπόλσσε με τά μάτια χαρφιόμενα στις άστες της Άγγλίας, καί τού έλεα :

—Δοιπόν, Τσάρλι, νά πού φεύγομε !
—Ο Τσάρλι Τσάπλιν χαμογέλασε καί μ' έπιασε άπ' τού μπράτσο.
—Νά, Μπέοτ, άπάντησε, με τήν ήρεμή καί γλυκειά φωνή του, φεύγομε ! Δέν καταλαβαίνε κανείς πούσ άγαπάει τή γρηιά - Άγγλία, παρά μόνον όταν φεύγη μακριά της ...
—Σιγά - σιγά ή γέφυρα άρχισε νά συγκλονίζεται άπ' τού μονότονο πάμ- τού της μηχανής καί στήν σγαλιά τού δειλνού άνογγότανε ό φλοιστός, πού έκανε ή πλώρη, σβίζοντας τά ζύματα.
—Έξ ένστίτονε ό Τσάρλι καί έγώ γυρισίμε καί έντυτάξίμε πρός δυοιάς, πρός τών άτέραντο θαλάσσιο δρόμο, πού ξανοιγότανε μεγάλειόδης μπροστά μας, γεμάτος ύποσχέσεις καί μυστήρια.

Όπτε πού περνούσε άπ' τού μαλό τότε όπτι άπό τούς δεκαπέντε συντόφους, πού άποτελοίσαμε τού θίασο τών «Μούιγν - Μπίοντ», ό λεπτός καί εύδοσίητος έκεινός νέος, πού τόσο άγαπούσε ό κόσμος, θά γινότανε σε λίγα χρόνια μέσα ό ένδοξότερος άνδρωπος τού κόσμου. Με τού πάθος πού είχε γιά τού θέατρο, με τούς χαρτιωμένους τρόπους του, με τήν κομική του μεγαλοπία καί τή μεγάλη του άφέλεια καί άπλότητα, έλπίζαμε πώς θ' άνέβαινε ψηλά, πού ψηλά. Μά όσο καί νάνα, ή έπιτυχία του ξεπέρασε όλες μας τίς προβλέψεις.

Έγοάρησαν πολλές ίστορίες τού Τσάπλιν. Ένε ό άνδρωπος πού έχει περιγραφή περισσότερο άπό κάθε άλλον στον κόσμο, ό άνδρωπος πού έχει δώσει τίς περισσότερες συνεντεύξεις. Μά ίσως μένει άκόμα κάποια θέσι γιά ένα γέφυρο, πού θυμάται τόν Σαρλώ άπό τόν χαρό πού ήταν ό καλύτερός του σύντροφος καί φίλος, άπό τόν χαρό πού ό κινηματογράφος ήταν άκόμα καί παράξενη εφεύρεσι, σχεδόν άχρησιμοποίητη. Τό Κόλλινγτον μόλις διακηρύσσεται τότε στο χάρτη τών Ήνωμένων Πολιτειών. Ήμασε στο έτος 1910. Ό περίφημος θίασος τού Φρέντ Κάρονο είχαν επιβιβασθεί στο ύπεροκεάνειο πού άνέφερα, γιά νά επισκεφθί

Ο Σαρλώ πρδ είκοσι έτδν, όταν έπαίξε με τόν θίασο τού Φρέντ Κάρονο.

ζωή σ' αυτόν τόν δυστυχισμένο, άν τόν λυτάσαι, ξανακοιμήσισε ό Ήλιός.
—Άς γίνη έτοι, είτε άργά ή Μύρθα, χωρίς νά σηκώση τού κεφάλι της.
—Ο Ήλιός τότε φώναξε :
—Κατεβάστε τόν κατάδικο καί άφήστε τον ελεύθερο.
Καί κατόπιν έπρόσθεσε με μεγαλοπρέπεια :
—Σήμερα ό άρχηγός σας ό Ήλιός παντρεύεται τήν πεντάμορφη Μύρθα καί δίνει χάρι στο δολοφόνο !...

Από μέρες πέρασαν. Η Μύρθα ήταν πειά γυναίκα τού άρχηγού τού βασιλείου τών Τοιγγάνων. Έλαμπε σαν τήν άνοιξη μέσα στή μεταξωτά φορεσιά της καί στή μαλαματένια της στολίδια.
—Ο όθοο τήν άπάντησε ένα δειλό καί με μικρό χαμόγελο τής έλε :
—Παλλά μου άγάπη, ξεπλάστηρες καί ήθελες νά γίνης βασίλισσα καί τ' αυτό μ' έσοικες. Δέν είν' έτσι, Μύρθα ;
—Έκεινή γύρισε περήφανα στους Τοιγγάνους πού τήν άκολούθηδαν καί έλε :
—Δέν βλέπετε ; Ό άνδρωπος αυτός είναι τρολλός ! Διόξε τόν !...
—Ο όθοο τήν ζήτησε τότε με τά μάτια γυρολιόμενα, με τού πρόσποπο φουχιά άλλοιωμένο. Έβλεπα έμτηξε ένα σαρκαστικό γέλιο, σαν ούρλιασμα τρολλού, καί τόβαλε στα πόδια, άνάμεσα στο πλανό δάσος.
Κανείς πειά δέν τόν ξανάειδε, κανένας δέν ξανάκονσε γι' αυτόν.

πρώτη φορά τήν Άμερική.
Έίμαστε δεκαπέντε όλοι - όλοι. Μαζέ μας βρισκότανε καί ό Στάν Λοφελ, πού έγινε επίσης ένας άπό τούς μεγαλειότερους κομμικούς τού κόσμου. Πιό άγαπημένος θίασος δέν μπορούσε νά γίνη. Άποτελοίσαμε σχεδόν καί οικογένεια. Μεταξύ μας έπιρατοόσε ένα πνεύμα αλληλεγγύης καί συναδελφικής αγάτης, πού τίποτε δέν μπορούσε νά τήν διαταράξει. Έβλεπε έντελώς άπό τήν παρέα μας ή επαγγελματική ζήλεια, γιατί συνήθισαμε ν' άγαπούμαστε σαν άδελφια, στο δύσκολο σχολείο τών περιοδειών μας στις επαρχίες.
Έγώ τότε ήμουν ό σημαντόφρος τού θίασου, αλλά έπαίξα καί όλοσ τούς άντιρικούς ρόλους, εκτός άπ' τού ρόλο τού κειθισμένου νερίου, πού ήταν άποκλειστική ειδικότης τού Τσάρλι.

Τόν Τσάρλι τόν έφερε γιά πρώτη φορά στο θιασαρχή μας ό Φρέντ Κάρονο, ό αδελφός τού Σίντνεϋ. Ό Σίντνεϋ έπαίξε τότε σε καί κομωδία τού Κάρονο, πού είχε τόν τίτλο «Υδρας». Μιά μέρα λοιπόν ήθε καί τού έλε :

—Κυβερνήτα (έτσι λέγαμε τότε τόν διεθυντή μας Φρέντ Κάρονο), μήπως έχετε κανένα μωρό ρόλο γιά τού αδελφάκι μου, τόν Τσάρλι ; Μπορώ νά σας βεβαιώσω πώς είνε πού καλός άπό μένα, άν καί είνε ένα μωζικόκο άκόμα. Παίζει τώρα με τά «Όχτώ άγόρια τού Λαγχασία».
Αυτά τά άγόρια άποτελοΰσαν ένα θίασο χορευτών καί ένας άπό τούς καλύτερους ήταν καί ό Τσάρλι.
—Φέγ' τον νά τόν δω πρώτα ! άπάντησε ό Κυβερνήτης στο Σίντνεϋ.
Τήν άλλη μέρα ό Τσάρλι προσελήθη στο θίασο. Τού έδωσαν νά παίξη τού ρόλο τού ελαίμαργου - μετρηθ' ν' έταίονε τόν...λογιχηκό μωρό τών τριών λιρών τήν εβδομάδα. Τό ποσόν αυτό τότε τόν είχε ξετρολλάνει. Όπότσο, τά μεγάλα πλατεία πατούσια καί τού έξωφωρενικό βάδισμα τού Σαρλώ δέν είνε εφεύρεση τού Τσάπλιν. Τά ελάνοισε κατá πρώτον ένας καλός κομμικός, ό Γουόλτερ Γκρόβς, καί ό Φρέντ Κάρονο τού εισηγάγε κατόπιν σε κάποιο νεύμερο. Έστερα τά υφώθησε καί τ' άποθανάτισε ό Τσάπλιν.

Άπό τήν εποχή εκείνη γίναιται τού διαμόνιο τού Τσάρλι. Πολλές φορές ό Φρέντ Κάρονο προσπαθούσε τού κάκον νά εξήγηση στο θίασο κάποιο νέο σκέρτσσο, κάποια κανονόγια παντομίμα, πού εφεύρισε. Κι' όταν τέλος έκανε τήν ύπομονή του καί καθότον νετριασιμένος καί μισακμα στον ιδρωτά, κάποια δειλή φωνή εμψύριζε :
—Μού έπιτρέπετε, Κυβερνήτα, νά δοκιμάσω καί έγώ ; Μού γίναιται πώς εξατάλαβα τί θέλετε νά πητε...
Κι' ό νέος Τσάρλι έβγαίνε άπ' τή γραμμή καί με λίγες χειρονομίες, μ' ένα περπάτημα, με λίγο χορό, μ' ένα μορφακό, μάζ εξήγησε τού σκερτσσο τού Κάρονο, τόσο καλά, ώστε ξεσοΰσαμε άδελφια σε χειροροχημάτια.

Πολλές φορές ξέμια στο ίδιο δωμάτιο με τόν Τσάρλι καί μαγεφριόμαε τού βραδινό καί μας σ' ένα χαμινέτο τού πετρελίου. Πολλές βραδείξ πάλι τίς περνούσαμε τοιροτορίζοντας κάποιο άπό τίς ελαίρες κομβόρτες τών επαρχιακών ξενοδοχείων !
—Ο Τσάρλι δέν άγατούσε τούς Ξένους. Πολλοί τόν εξαοακτηρίσαν γιά σνόμπ. Η αλήθεια είνε πώς έχει έξωρετική εύδοσίησια. Είνε δειλός καί κοβέτα πίσω άπό καί μάσκα ψυχρότητος, γιά νά προφυλαχθί άπό τή ζυδαίητα.
Με μάζ, τούς καθημερινούς του συντόφους, δέν φερνάνον πάντα τού ίδιο. Πότε χαρούμενος, πότε μελαγχολικός, περνούσε τίς ώρες τίς άναπαύσεσ του διαβάζοντας καί αναλαμβάνοντας τού ρόλο του, ήρεμος καί σωπικτός, καί ύστερα ξεσοΰσε σε καί εδύμια μεταδοτική, πού διεσοκέδαζε όλες τίς στενοχώριες μας.

Τέτοσ ήταν ό Τσάρλι πού 1910, καλός σύντροφος, άγαπητός σ' όλο τού μαρό καί θίασο.
—Έπαίξε τού ρόλο τού μεθυσμένου τόσο φυσικά, ώστε τού κοινό τόν έπαμπε πάντα στα σοβαρά. Καθότανε σ' ένα θεορείο τού προσηγίου, ντημένο άνωγα, με έπίσημο ένδυμα έσπερίδος. Άξαφνα ό κόσμος τόν έβλεπε νά χειροροχη δύνατα χωρίς λόγο, ύστερα σηκωνόταν τρολλίζοντας μέσα στο θεορείο καί έβγαζε λόγο πρός τούς θεατές, άπατόντας νά τόν χειροροχητήσουν. Κατόπιν έπερτε άπό τού θεορείο πάνω στή σσηνί, θυμωμένος, οι ήθοποιοί τόν έσηκωναν καί τόν άνέβάζαν στή θέσι του, μ' ό με λίγο αυτός ξανάπερτε...
—Σιωπή !
—Βγάλε τόν έξω !...
Άζονόγντουσαν θυμωμένες φωνές άπό τήν πλατεία. Άλλοι τόν έβορίζαν καί άλλοι διαμαρτυροΰντουσαν δύνατα, γιατί δέκοπτε τήν παρόστασι, ώσπου εξατάλαβαν στο τέλος πώς καί ό Σαρλώ παρόστασι έκανε καί τότε έσοκάζαν στα γέλια καί τόν χειροροχοΰσαν με μανία !...
ΜΠΕΡΤ ΓΟΥ-ΙΛΙΑΜ